

Роль духовенства у глобальній інформаційно-економічній війні так званого демократичного світу проти України*

Володимир Кухарський,
кандидат педагогічних наук,
доцент Тернопільського
інституту МАУП

Кортес у листі до кардинала Форнарі пише, що згадувані на початку дві помилки щодо Бога і людей можна звести до одного.

Не слід легковажити, порушувати ієрархічного і незмінного порядку, який Бог запровадив серед всього сотворіння. Цей порядок надає право ієрархічної першості всього того, що є надприродним, над тим, що є природним, тобто першість віри над розумом, ласки над вчинками людини, Божого Провидіння над волею людини і Церкви над державою — одним словом, першість Бога над людиною.

Через ігнорування або порушення людьми в Церкві встановленого Богом порядку сотворіння і відкуплення спостерігається згасання духу боротьби в таборі католиків та послаблення волі й рішучості. Бракує в Церкві радості, запалу, захоплення, готовності до жертви за Божі справи і перемогу Царя християн. Бракує переконання, що Божя ласка перемінює душу, що Христос є Спаситель світу. І що більше ніде не можна знайти спасіння.

Католицька церква, що налічує понад 800 млн осіб, на сьогодні вже не є тією армією Бога, добре організованою і сформованою, а лише виснаженою громадою слабких, заспаних дезертирів, яким байдуже до Спасителя.

Один з найкращих кардиналів Курії сказав: "Що обходить архієпископа Лефевра справа Церкви? Залишімо це Папі. Якщо Папа прямує до пекла, дозволюємо йому йти до пекла!"...

Рим повинен знешкодити, зовсім усунути нищівні годинникові бомби II Ватиканського Собору. Обов'язок кожного справжнього католика — працювати над тим і молитися за це... [7, с. 22—27] — підсумовує першу статтю о. Франц Шмідбергер, але далі цитуємо співзвучну до неї наступну статтю: "Якщо накінець цієї лекції поставити запитання, що можна думати про Собор, то можемо разом з кардиналом Суененсом признати, що це був 1789 р. у Церкві.

Іншими словами те, чим була французька революція для держави і суспільства, а саме: детронізацією ієрархічного суспільного порядку, опертого на правах Божих, натомість встановленням порядку свободи, рівності та братерства, опертого на правах людини, II Ватиканський Собор виконав усе те в Церкві, започаткувавши "еру Св. Духа", так званої Соборної Церкви, глибоко спотвореної духом екуменізму, єдності людського роду, а також "дозрілої сучасної людини".

* Закінчення. Початок див.: Вісн. Кн. палати. — № 5. — С. 47—50.

Папа Павло VI у заключній промові 7 грудня 1965 року дає нам бачення всього Собору, говорячи: "Релігія Бога, Котрий став людиною, зустрілася з релігією людини, яка робиться Богом. Що сталося? Шок, боротьба анафема? Це мало статися, але не сталося. Стара історія про самаритянина стала парадогматом духовності Собору. Велике співчуття вичерпало його цілком".

"Співчуття до людини, яка робить себе Богом! Чи ж не є це підтвердження всього порядку антихриста, а навіть підтвердження гріха, найбільшого гріха, який люди коли-небудь поповнили? І чи це має бути духовність Собору?..

З великим ентузіазмом масонерія привітала декілька декретів, а також факт, що жидівську ложу Вунай Вуріт відвідав Папа з метою вишанування двадцяті річниці проголошення *Nostra Aetate*. Цей факт не може сказати щось добре про II Ватиканський Собор..." [7, с. 65—67].

А український греко-католицький священник о. Михайло Маріїн у книзі "На порозі Апокаліпсису..." доповнює свідчення своїх німецьких колег, хоча не з усіма його думками можна погодитися: "Те, що Петро тричі відрікся від Ісуса, означає, що і церковні діячі будуть допускатися важких помилок і падінь... У кінці часів папа, званий святлими антипапою (бо буде вибраний з порушенням канонів), зрадить католицьку віру, залишить Ватикан, поєднається з антихристом в Єрусалимському храмі і буде впроваджувати разом з ним неопоганство під лозунгом об'єднання всіх існуючих релігій..."

Офіційна католицька і православна церкви (на той час вже об'єднані) визнають антихриста. Тому істинні вірні християни змушені будуть йти в підпілля, в катакомби і будуть гнані і переслідувані, подібно до перших християн. Адже словосполучення "гідота спустошення" не означає, що в церквах три з половиною роки не буде священників і мирян, воно означає, що в церквах в часи всесвітнього правління антихриста не буде Господа Ісуса Христа, а значить не буде Істини, тому відвідувати їх вірним християнам буде заборонено" (хоча я вірю, що це не стосуватиметься церков на території України. — В. К.).

Папа рішуче настроєний врятувати як людство, так і Церкву від "культури смерті". Він бачить її прояви у "протизапахідному імперіалізмі" Заходу, розкладанні сім'ї, і "дикуму капіталізмі", який, як тепер стверджується, замінив собою комунізм, хоча тайть в собі таку ж смертельну загрозу і зло...

Тлумачачи дванадцятю главу Об'явлення, де говориться про змія, що хвостом "зміє третину зір із неба та й кинув додолу", під тими зірками розуміють духовенство...

Часи зараз нелегкі. Навіть у Ватикані, у самому серці Католицької церкви, серед оточення папи римського знаходяться зрадники. Не дивно тому, що у Почаївських листівках, де є детальний аналіз нинішніх апокаліптичних часів і застереження людей про близький прихід антихриста, написано: "понтифікальна комісія при Ватикані запрошує всіх католиків "зустрічати" месію разом з іудеями". Нема диму без вогню..." — наголошує о. Михайло Маріїн у своїй книзі "На порозі Апокаліпсису..." [3, с. 86—170]. На жаль, таких чесних і активно-дієвих священників у наш час чомусь дуже мало.

Щодо висновків нашої статті, то вони впливатимуть із загального контексту усього викладеного матеріалу. Найголовніше для усіх нас нарешті усвідомити і збагнути, як наголошував Михайло Сирота у своїй книзі, що протягом "усіх цих років незалежності проти України ведеться

неоголошена війна. В результаті ми опинилися на першому місці у світі за темпами вимирання нації... " [6, с. 199].

Понад те, теперішня демо(но)кратична влада у серпні 2008 року на догоду сіонізованому Заходу намагалася втягнути Україну вже у відкриту війну проти Росії, як це спровокувала демо(но)кратична влада Грузії, і з початком 2009 року продовжує цю злочинну політику, спрямовану на розпалювання справжньої війни між українцями і росіянами. Усі ці злочини вже кілька років поспіль роздмухуються публікаціями та теле- і радіопрограмами, "автори яких ставлять перед собою одне, але абсолютно немислиме завдання — посварити українців і росіян, — справедливо наголошує Володимир Репало. — Сьогодні українці з росіянами схожі в одному — багато важливих центрів управління їх суспільним життям знаходиться в чужих руках. Українцям готують ту саму долю, що і росіянам — ми повинні стати дешевою робочою силою, а наші природні ресурси повинні бути привласнені чужинцями, бажано без шуму і за допомогою російських або українських лакіз. Відбувається повзуче захоплення влади над двома найбільшими слов'янськими народами" [4].

Цю згубну злочинну політику демо(но)кратичної влади якнайшвидше потрібно припинити, що можливо насамперед через процедуру чергових чи дострокових виборів, головну роль у яких знову відіграє керівництво найчисельніших християнських церков.

Якщо промасонське керівництво УГКЦ разом із деякими керівниками РКЦ, УПЦ КП та протестантських й інших церков укотре вже абсолютно свідомо підтримуватиме демо(но)кратів чи проекти якихось нових політичних сил, що закликають Україну до вступу в НАТО, чи аналогічно — керівництво УПЦ МП підтримуватиме юдо-більшовиків: комуністів, соціалістів, чи інших новітніх лібералів-олігархів з Партії регіонів, не намагаючись за рекомендацією Господа і Спаса нашого Ісуса Христа до Лаодикійської церкви останніх часів "намастити свої очі мастю на очі, щоб бачити і покаятися" (Об.3:18-19), то, на нашу думку, матимуть величезну небезпеку почути суворий, але справедливий присуд Ісуса Христа: "А що ти літєлий, і ні гарячий, ані холодний, то виплону тебе з Своїх уст!.." (Об.3:16).

Геніальні українці в усі часи наголошували і наголошують до сьогодні, що Україна як самостійна держава, поставлена Богом на межі двох відмінних за природою культур — Сходу і Заходу, може існувати лише при умові не входження (добровільно чи не втягнення силоміць або обманом) у будь-які наддержавні структури чи то Сходу чи Заходу, прямуючи незалежним від них третім шляхом!

Чи не найавторитетніше таку справді державницьку проукраїнську позицію відстоював у згаданій книзі та ЗМІ народний депутат України з блоку Володимира Литвина Михайло Сирота, за що був знищений аналогічним злочинним методом, як ще один подвижник Бога й України В'ячеслав Чорновіл. Але його невинно пролита кров у стократ посилює написані-викарбувані слова, що доповнюють аргументи справді Великих українців протягом усієї нашої історії: "Наша зовнішня політика нині має лише два основних усталених орієнтири, які від довгого вжитку стали вже просто культовими об'єктами поклоніння..."

Відсутність системного аналізу геополітичного розвитку світової цивілізації та несформовані власні національні інтереси не дають змоги українцям зробити правильний усвідомлений вибір, оскільки бракує критеріїв такого вибору.

Адже, якщо йдеться про необхідність виходу України на зовнішні ринки збуту, то сукупний потенціал Бразилії, Росії, Індії та Китаю (БРІК) набагато привабливіший і динамічніший, ніж ринок країн Європейського Союзу. Тим більше, що, на відміну від ЄС, і Росія, і Китай вкрай зацікавлені в розвитку якнайширших взаємовідносин з Україною, а мільйонна українська діаспора в Бразилії могла б стати надійною запорукою нашої взаємовигідної стратегічної співпраці. Треба враховувати й те, що в разі свого остаточного сформування таке міждержавне об'єднання, як БРІК, стане одним із найперспективніших світових лідерів, від рішень якого найбільшою мірою залежатиме доля всього людства.

У плані вирішення проблеми з постачанням енергоносіїв для України розвиток співпраці з такими країнами мусульманського світу, як Ірак, Іран, Саудівська Аравія та інші, значно перспективніший, ніж поглиблення енергетичних взаємин з Росією, яка сама вже через кілька років почне відчувати дефіцит нафти і газу навіть для задоволення своїх внутрішніх потреб...

В умовах сучасного високого розвитку інформаційних і транспортних комунікацій міждержавні об'єднання можуть утворюватися не лише з країнами-сусідами, а й між країнами, яких розділяють відстані у сотні й тисячі кілометрів.

Отже, для України, поряд з її можливою інтеграцією до Євросоюзу чи входження до єдиного економічного простору з Росією, слід розглянути й оцінити можливість майбутнього об'єднання з країнами БРІК, окремими мусульманськими державами та з потужними країнами Азійсько-Тихоокеанського регіону, виходячи при цьому, перш за все, з власних національних інтересів, яким має бути підпорядкована як зовнішня, так і внутрішня політика держави... " [6, с. 206—207].

Дуже важливо, щоб уся важлива інформація з цієї статті дійшла до розуму і серця насамперед усіх керівників християнських церков, справді національно-патріотичних партій, громадських та козацьких організацій, і вони на практиці надалі діяли б із її врахуванням, особливо напередодні президентських і, можливо, дострокових парламентських виборів, бо "кому більше дано, з того більше і спитають!.."

Список використаної літератури

1. Гузар Л. Українські масони / Л. Гузар // Універсум. — 1994. — № 1/2. — С. 34—36.
2. Кухарський В. М. Українці, чи богообрані ми? або Місія Русин-України — нащадків Святої Трійці: спроба системного аналізу / В. М. Кухарський. — К.: [б. в.]; Тернопіль: УАІ, 2008. — 208 с.
3. Мар'їн М. На порозі Апокаліпсису, або Християнство — абсолютна релігія розділення Добра і Зла / М. Мар'їн. — Львів: [б. в.], 2003. — 200 с.
4. Репало В. "Какая ель, какая ель..." / В. Репало // Персонал Плюс. — 2008. — № 44. — С. 11.
5. Сенченко М. Соціальна інформація в глобальному інформаційному просторі / Микола Сенченко // Вісн. Кн. палати. — 2008. — № 7. — С. 3—8; Нові хрестоносці-мамоніти / М. І. Сенченко // Персонал Плюс. — 2007. — № 27. — 18—24 лип.
6. Сирота М. Д. Україна у геополітичному просторі третього тисячоліття / М. Д. Сирота. — К.: Пульсари, 2007. — 216 с.
7. Шмідбергер Ф. "Годинникові бомби" II Ватиканського Собору / Ф. Шмідбергер. — Львів: Братство священників Свщмуч. Йосафата, 1991. — 67 с.